

THRILLER

VERSA
SIGUR
DARD
OTTIE
Ticho

I mlčení může zabíjet...

Uprostřed chladného dne v Reykjavíku zmizí z kočárku u luxusní vily spící nemluvně a na jeho místě leží cizí mrtvé dítě.

O jedenáct let později objeví detektiv Huldar se svou nadřízenou Erlou v kufru odstaveného auta v rezidenční čtvrti části rozsekaného ženského těla. Co tu ale chybí, je hlava oběti. Vyšetřovací tým, do něhož už oficiálně patří i dětská psycholožka Freyja, se pustí do vyšetřování jednoho z nejtěžších případů, který je stále zamotanější, vrací se do minulosti a jeho vyřešení se zdá být v nedohlednu.

V *Tichu*, posledním dílu série Freyja & Huldar, si hlavní hrdinové nejen sáhnou na své dno, ale budou muset pro vyřešení několika případů v jednom spojit síly, aby překonali hradbu mlčení, skrývajících mnoho zlého.

„Další znamenité pokračování série Freyja a Huldar. Prokreslené postavy a strhující, děsivá zápleтка plná zvratů – nedokázala jsem to odložit!“

– Shari Lapena, autorka bestsellerů
Jeden z nás a Nevítaný host

„Yrsa je znamenitá vypravěčka. Její příběhy jsou záhadné, plné tíživé atmosféry a skvěle vygradované. Zvraty nikdy neuvidíte přicházet.“

– Mari Hannah, spisovatelka

Yrsa Sigurðardóttir

T I C H O

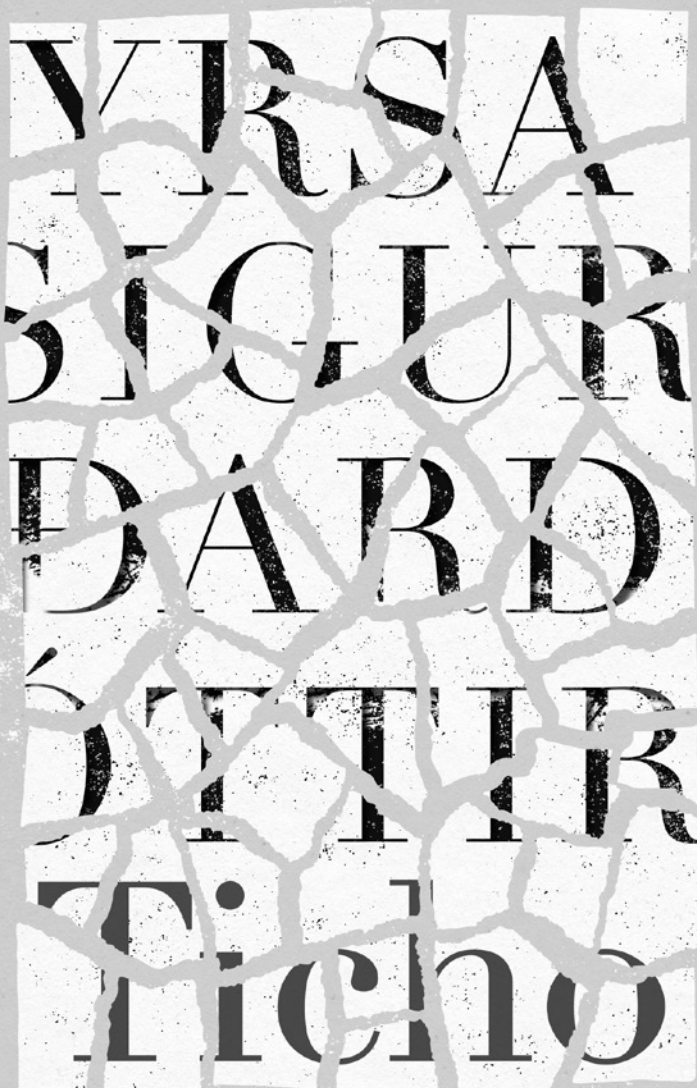
V METAFOŘE DOSUD VYŠLO:

**Poslední rituál
Mrazivé světlo
Žhavý hrob
Led v žilách
Ohnivý anděl
Plavba smrti
Pamatuji si vás všechny**

SÉRIE FREYJA A HULDAR

**DNA
Černá díra
Katarze
Poprava
Panenka
Ticho**

SÉRIE FREYJA & HULDAR

Přeložila Hana Sichingerová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

*Všechny postavy v této knize jsou fiktivní
a jakákoliv případná podobnost se skutečnými osobami,
žijícími či zemřelými, je zcela náhodná.*

Copyright © Yrsa Sigurðardóttir, 2019

First published with the title *Þögn* in 2019 by Veröld
Publishing, Reykjavík

Published in English with the title *The Fallout* in 2022 by
Hodder & Stoughton, London

Published by arrangements with Salomonsson Agency

English translation copyright © Victoria Cribb

Translation © Hana Sichingerová, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-698-9 (ePub)

ISBN 978-80-7625-697-2 (pdf)

ISBN 978-80-7625-082-6 (print)

Průvodce výslovností jmen postav

Agnar Grétarsson (Aggi) – [agnar grjetarson] [agi]
Aldís Ellertsdóttir – [aldýs elertsdouchtir]
Andrea Logadóttir – [andrea logadouchtir]
Baldur – [baldur]
Bríet Hannesdóttir – [brijet hanesdouchtir]
Dröfn – [dröp(n)]
Droplaug Thórdardóttir – [droplöjch thourdardouchtir]
Einar Brjánsson – [ejnar brjaunson]
Ellý Thórdardóttir – [elí thourdardouchtir]
Erla – [ertla]
Freyja – [freja]
Gudbjörg (Gudda) – [gudbjörg] [guda]
Gudlaugur – [gudlöjgur]
Hanna Lúdvíksdóttir – [hana ludviksdouchtir]
Huldar – [huldar]
Íris – [íris]
Jóhannes (Jói) – [jouhanes] [joui]
Kristbjörg – [kristbjörg]
Lína – [lína]
Lúdvík Jónsson – [ludvik jounson]
Mía Stefánsdóttir – [mía stefausndouchtir]
Númi – [númi]

Ólína Traustadóttir – [oulina tröjstadouchtir]
Rögnvaldur Tryggvason – [rögnvaldur trygvason]
Rósa – [rousa]
Sædís – [sajdýs]
Stefán (Stebbi) – [stéfaun] [stepi]
Valgeir – [valgejr]

(„th“ jako v anglickém slově „think“, „ö“ jako
v němčině)

Před jedenácti lety

PROLOG

Voda ve sprše byla mnohem teplejší, než byl Númi zvyklý. Patřil k lidem, kteří se vyhýbají extrémům: neměl rád příliš kořeněná jídla, nerad plaval v moři, nemusel hlasitou hudbu, CrossFit, neonové barvy, koktejly z tequila ani nic jiného, co vybočovalo z jeho komfortní zóny. Včetně hádek. Nesnášel hádky.

Ale s horkou sprchou neudělal chybu; nastavil regulátor teploty tak daleko do červené, kam si troufl. Než se voda ohřála, svlékl se a hodil oblečení na hromádku na podlahu, jako by mu bylo znovu patnáct. Stál nahý na studených dlaždicích a skoro čekal, že uslyší matčin hlas, který na něho z minulosti bude křičet, ať kouká zvednout ty hadry z podlahy.

Oblaka páry ve sprchovém koutě napovídala, co ho čeká. Númi zatnul zuby a vstoupil pod proud vody. Některé věci je lepší udělat rychle a kromě toho neměl moc času. Zpočátku mu horká voda připadala nesnesitelná. Okamžitě mu zrudla kůže a celé tělo pálilo, ale vydržel to a nepříjemné pocity za chvíli odezněly. Jakmile bolest ustoupila, začalo být horko příjemné. Potřeboval ho.

Númi se dlaněmi opřel o kachličkovou stěnu, naklonil se dopředu a nechal si vodou masírovat bolavá ramena. Neměl je rozbolavělá po cvičení jako kdysi: běhání

a posilování šly v posledních měsících stranou stejně jako mnoho dalšího, co patřilo do jeho života před Míou. Příchodem dcery se rozevřela propast mezi jeho starým a novým životem a hodně věcí zůstalo na druhé straně: sport, bezstarostnost, přesčasy, osmihodinový spánek, oblečení prané jen v čistírně, televizní maratony a řada dalších, ale Númi se bez nich dokázal obejít, protože život s Míou byl mnohem lepší než to, čeho se musel vzdát.

Tohle si musel neustále připomínat. Navzdory všem nepříjemnostem, které se poslední dobou děly, si nemohl stěžovat. Kromě nedávného zakolísání se měli se Stebbim dobře. Pořídili si dům, dítě, jejich manželství dozrálo. Stálo to dost úsilí, ale člověk nemůže čekat, že dostane něco zadarmo. Starosti s Míou by se z dlouhodobého hlediska měly vyplatit, a pokud má Stebbi pravdu, to nejhorší by měli mít už brzy za sebou. Práce na venkovní fasádě už také finišovaly a stavbaři si balili nářadí – sice s několikaměsíčním zpožděním, ale i tak to byl důvod k oslavě. Stebbi tvrdil, že mu zbývá jen krůček k dohodě se stavitelem ohledně faktur, i když Númi měl určité pochybnosti – pochybnosti, které se snažil zahnat. Člověk by si měl občas dopřát trochu nerealistických očekávání. Musel se vyrovnat s řadou jiných problémů, například s tím, jak šéf reptal kvůli otcovské dovolené, která bohužel vyšla přesně na chvíli, kdy se propadly trhy. A teď ještě tyhle hádky.

Stebbi byl přesvědčený, že to drama už brzy skončí. Númi si to nemyslel, ale když se rozhodne tomu také uvěřit, všechno bude mnohem snazší. Jako když si porovnával předpovědi počasí a vždy se rozhodl pro tu příznivější. Poslední dobou mu Stebbiho víra, že všech-

no dobře dopadne, vyhovovala mnohem víc než jeho vlastní pesimismus. V hloubi duše se ale bál, že to nikdy neskončí. Se stavební firmou se nepochybně nakonec dohodnou, ale Mfina sága se může táhnout ještě léta.

To se nesmí stát. Potřebovali se Stebbim dostat šanci starat se o ni sami, bez zásahů zvenčí. Byli toho více než schopni.

Díky internetu, který pro ně byl bezednou studnicí informací, je skoro nic nezaskočilo. Nikdo je nemohl obvinít, že by na Mfín příchod nebyli připraveni. V měsících před jejím narozením si pročetli vše, co jim přišlo pod ruku, zejména vyprávění a rady lidí, kteří se ocitli v podobné situaci jako oni: dvojice mužů vychovávající společně dítě a páry, které využily služeb náhradních matek, ať už legálně, nebo ne – ty se ukázaly jako nejprínosnější.

Protože je neuspokojilo ani to, nastudovali si ještě odborné články a prohrabali mizerně uspořádané a většinou málo informativní blogy rodičů, ať už ty směšně pozitivní či přehnaně vtipné, nebo ty, které jim naháněly strach.

Všechno si to zapamatovali včetně věcí, které vůbec nepotřebovali. Nakonec měli tak rozsáhlé encyklopedické znalosti, že je u jejich dítěte nemohlo nic zaskočit: intolerance mléka, prořezané zuby při narození, všechny možné chromozomální i získané vady, problémy s ušima, potíže se spánkem, novorozenecká žloutenka, předčasný porod, chronická škytavka, přehnaně citlivá pokožka, reflux... Uměli si poradit ve všech těchto případech stejně jako v nespočtu dalších.

Ale jedna věc je mít informace a druhá čelit problémům v reálném životě tak jako oni už déle než čtyři měsíce. Období, kdy žili v neustálém strachu, že o ni přijdou

nebo jí nechtěně ublíží, už překonali, ale stále se měli co učit. Mía se měnila s každým týdnem, přesto se dalo říct, že si vždycky věděli rady – aspoň zatím. Kdo ví, co nového přinese zítřek? Rostla, přibírala na váze, zůstávala déle vzhůru, dělala grimasy a smála se, zatímco objevovala sebe, je dva i svět okolo. Začínala vnímat. Potrvá ještě dlouho, než si uvědomí, že její situace je jiná než u většiny dětí, ale zatím pro ni bylo všechno bez rozdílu zvláštní a nové. Snad jí bude dopřáno, aby se tak cítila ještě dlouho – nejlépe navždy.

Númi se protáhl a osušil si oči, pak sáhl po mýdle a celý se namydil. Sprcha pěnu okamžitě spláchla, a tak se pro jistotu namydil podruhé a potřetí. Potřeboval se umýt pořádně, protože páchl dětskými zvratky a průjmem. Mía měla podrážděný žaludek a on se ocitl v její palebné linii. Internetoví guruové opomněli zmínit, jak se vypořádat s palbou tělesných tekutin.

Naštěstí se Míin žaludek už uklidnil a teď spala klidně venku v kočárku. Númi využil příležitosti a skočil do sprchy, což chtěl udělat od okamžiku, kdy usnula. Jenomže si místo toho musel zase stoupnout na domovní práh a podstoupit hádku s obličejem ušpiněným od zvratků a ještě mnohem horších věcí. Jako vždy se snažil mluvit nejprve rozumně a zdvořile, ale brzy se přestal ovládat. Ve sporu, kde jedna strana – on a Stebbi – nehodlala ustoupit ani o píd', nemohlo nikdy dojít ke kompromisu. Faktem však zůstávalo, že byli v právu.

Ani vlasy nebyly ušetřeny. Númi odložil mýdlo a pohmatem našel šampon. Neměl moc času. Dlouhé sprchy byly další z věcí, které patřily do jeho bývalého života.

Hřbetem ruky zavadil o vodotěsné rádio vedle šamponu. Dlouhé sprchy s rádiem, při kterých si rád pro-

zpěvoval, si v současnosti také nedopřával. Místo toho jedním uchem stále poslouchal dětskou chůvičku položenou na toaletním stolku a stresoval se neustálým spěchem.

Chůvička ležela v Míině kočárku. Dokud nic neuslyší, může být relativně v klidu. Ale jakmile se ozve nějaký zvuk, znamená to, že se probouzí. Pak bude mít necelé dvě minuty na to, aby se osušil, oblékl a seběhl dolů na terasu. Kdyby do té doby Míu nevzal do náruče, rozplakala by se a bylo až s podivem, jak hlasitě umí ty malé plíce protestovat. Nikdo ze sousedů ji nepřeslechl. Holčička měla před sebou zářnou budoucnost operní zpěvačky – nebo poplašné sirény.

Númi vymáčkal z lahvičky poslední kapky šamponu a začal si mýt vlasy. Když si masíroval pokožku hlavy, pěna mu zatekla do uší a ohlušila ho. Ale ne úplně, protože právě v tu chvíli zachytil slabý zvuk z dětské chůvičky. Zarazil se, otřel si rukou obličej, aby si odstranil mýdlo z očí, protřel si uši a zaposlouchal se.

Pak ztuhl.

Zvuk, který se ozýval v praskání monitoru, nebyl Míin pláč. Byl to hlas, který se ji snažil znepokojeně utišit. Probudila se a někdo ze sousedů přeskočil živý plot, aby ji uklidnil? Vrátili se stavbaři? Nebo pošťák obešel dům zezadu? Númi záměrně ignoroval nejpravděpodobnější vysvětlení.

Dcerka chvíli nespokojeně mumlala. A pak ticho. Žádný křik, pláč nebo šum. Buď došla baterie, nebo člověk u kočárku vypnul vysílačku.

Númi, který měl vlasy ještě napěněné šamponem, v panice vyskočil ze sprchy a málem uklouzl a spadl na mokré dlaždice. Přes mokré tělo si přehodil župan, vyřítíl

se ke schodům a bral je dolů po dvou, doběhl k francouzským oknům a vykoukl na terasu.

Ve spěchu zapomněl brýle na toaletním stolku, i tak ale viděl, že kryt kočárku je uvolněný a visí z něj dolů na popruhu. Númi zaostřil na dětskou peřinku a oddechl si, když pod ní rozeznal obrys ležící Míi a její bílou čepičku.

Paniku vystřídala úleva a pak vztek. Musely to být nějaké hloupé děti. Co si proboha myslely? Otevřel dveře na terasu a do holých nohou se mu zakousl chlad. Zastavil se, aby si přitáhl župan víc k tělu, a rozhlédl se po zahradě, ale po dětech nebylo ani vidu, ani slechu.

Zatraceně. Možná přestalo být bezpečné nechávat Míu spát venku. Jestli ano, zbude mu ještě méně času na to, aby přes den stihl něco udělat, protože venku na čerstvém vzduchu, jak je na Islandu zvykem, se jí spalo mnohem lépe než v dětském pokoji.

Vtom si Númi všiml, že někdo manipuloval s chůvičkou. Nebyla tam, kde ji nechal. Anténa teď trčela mezi bokem kočárku a peřinkou. Zvedl ji. Byla vypnutá.

Númi se zachvěl. Nevěděl, jestli je to zimou, nebo tím, že si nějaké děti hrály s jeho holčičkou. Nepochybně obojím. Rozhodl se vzít Míu dovnitř, i když se určitě probudí, až s ní pohne.

Jemně odhrnul peřinku a doufal, že ji dokáže přenést dovnitř, aniž by ji vzbudil.

Chvilí mu trvalo, než pochopil, co vidí. Dítě mělo šedivý obličejík, popraskané rty a dokořán otevřené suché a nevidoucí oči. Bylo mrtvé.

To mrtvé dítě ale nebyla Mía.

O pět měsíců dříve

1. KAPITOLA

Malá bílá rakev se téměř ztrácela pod spoustou květin, věnců a kytic všech možných barev: růžové, červené, bílé, žluté a jedné převážně zelené. Ne že by lidé vybírali květinové dary podle toho, jakou barvu nebo květinu měla jeho dcerka nejraději, protože Írisin život byl příliš krátký, než aby si na to stihla vytvořit nějaký názor. Stejně většinu z něj prožila na nemocničním oddělení. Měla oblíbené jídlo – pizzu, oblíbený dezert – zmrzlinu a oblíbené zvíře – pandu. Měla také šest oblíbených písniček, ze kterých sestavil playlist a nahrál jí ho, ale už ho nestihl doplnit. Nezdálo se, že by jí to vadilo. Spokojeně ho stále dokola poslouchala z růžových sluchátek s kočičíma ušima, která dostala od prarodičů k Vánocům.

Kromě toho měla Íris jen málo cenností, s výjimkou plyšové hračky, kterou zřídka kdy pustila z ruky. Byl to malý tučňák, který jí teď v rakvi ležel na hrudi pod zkříženými rukama.

Po Rögnavdurově boku tiše plakala jeho žena Aldís a slzy jí stékaly po bledých tvářích na prsa. Mokré skvrny se stále zvětšovaly a zdobily barevný svršek, který měla na sobě, zatímco všichni ostatní včetně něho přišli v čer-

ném. Před odchodem do kostela ji našel sedět na posteli a zeptal se, jestli si oblékne černé šaty, které ležely vedle ní. Ale ona jen seděla, zírala do prázdna a vrtěla hlavou. Tak přikývl a nechal ji jít tak, jak byla, v šatech, které měla na sobě tu noc, kdy jejich dcerka zemřela. Když přišli domů, svlékla si košili, dala ji do tašky a strčila do skříně. Na nic se neptal, ale předpokládal, že si chce uchovat vůni Íris, která jí ležela v náručí, když naposledy vydechla. Tou dobou už ležela v nemocnici dva týdny a on její sladkou, nevinnou vůni téměř necítil. Nahradil ji pach nemocnice: léků, dezinfekce a obvazů. Pach blíží se smrti.

Farář oznámil, že nyní budou zpívat hymnus, pak se otočil k oltáři a s něčím manipuloval.

Rögnvaldura přepadlo náhlé nutkání zvednout se a rozkřičet se. Umlčet sbor a vyhnat truchlící. Většinu přítomných Írisina smrt zasáhla, ale jejich zármutek nebyl ničím ve srovnání s tím, co prožívali rodiče. On i Aldís byli jako zombie. Pohybovali se, dýchali a jedli, aniž by potřebovali vzduch nebo měli chuť jíst. Přátelé a příbuzní jim pravidelně nosili jídlo, ale kromě něj jinak nic nepozřeli. Předpokládal, že jakmile přísun potravin vyschne, scvrknou se a zemřou. Lidé je zcela jistě přestanou zásobovat. V tuto chvíli nebyli s Aldís příjemnými společníky; pokud je někdo oslovil, odpověděli, ale víc se hovoru neúčastnili. Neměli co říct. Ani včera, ani dnes, ani zítra. Pravděpodobně už nikdy.

Hymnus skončil a farář se obrátil ke shromáždění. Kromě občasného zdvořilého odkašlání bylo v kostele ticho. Ani on, ani Aldís se nesnažili skrývat pláč. Jemu už ve skutečnosti slzy vyschly, ale ona nedbala okolí a otevřeně štkala.

Farář začal vyprávět o Írisině životě. Přišel k nim domů, aby probral podrobnosti pohřbu a zjistil informace pro smuteční řeč, ale moc mu nepomohli, protože jejich dceři bylo teprve deset let. Nemohli mu vyjmenovat její sportovní úspěchy, kroužky, do kterých chodila, různá místa, kde žila, ani výsledky jejích zkoušek. Nebyla členkou žádného klubu, nikdy v životě nesportovala, nepodstoupila žádné důležité zkoušky ani se nedožila věku, kdy by mohla získat řidičský průkaz. Dokázali ze sebe vysoukat jen to, že jí bylo sedm, když jí diagnostikovali leukémii, a od té doby trávila většinu času v nemocnici. Léčba byla na dobré cestě, dokud se její potlačený imunitní systém nedostal do kontaktu s virem spalniček. Kvůli transplantaci kostní dřeně ztratila imunitu, kterou jí poskytlo očkování v dětství, a viru trvalo pouhé dva týdny, než její zubožené tělíčko přemohl.

Samozřejmě se o ní dala říct spousta jiných věcí, které měly význam pro rodiče. Dceru neutvářely jen pobyty v nemocnici. Ale ani jeden z nich se o své vzpomínky nechtěl dělit s nikým dalším. Do jejích prvních krůčků, prvních slov a prvního úsměvu nikomu jinému nic nebylo. Ani do dojemných příběhů, ke kterým se zpočátku upínali a které si mezi vzlyky střídavě připomínali.

Faráři žádný nevyprávěli. Odříkali mu základní fakta Írisina života a pak už jen mlčky seděli. Naštěstí u toho byla Rögnvaldurova tchyně a jejich stručný a suchý výčet doplnila.

Rögnvaldur koutkem oka postřehl, že Aldís klesla hlava. Otočil se k ní a všiml si, že má mastné vlasy. Byl na tom stejně. Přestože si oblékl černý oblek, který mu rodiče pro tuto příležitost koupili, neměl sílu jít do sprchy, oholit se nebo si umýt vlasy. Přestalo mu záležet na

vlastním vzhledu i na názorech ostatních lidí. Záleželo mu jen na jedné věci. A ta nebyla hezká. Nejspíš by ho vyhodili z kostela, kdyby se s tím svěřil faráři. Ne že by mu vadilo, kdyby to udělali.

Farář domluvil a sbor znovu spustil. Další obvyklý pohřební hymnus, který by zpěváci nepochybně dokázali intonovat i pozpátku, kdyby museli. Vyzvali je, aby s Aldís sami vybrali hudbu – například písničky, které měla Íris ráda –, ale on to spěšně odmítl a umlčel tchyni, když se chtěla zmínit o Írisině playlistu. Ta šestice písní nebyla určena pro pohřeb; byly napsány tak, aby se u nich lidé usmívali a pobrukovali si. A nebyl si jistý, jestli by unesl, kdyby se její oblíbené melodie hrály nad její rakví. Zamítl i návrh, aby se v kostele přednesla báseň, za kterou jeho dcera získala cenu. Íris byla jednou ze čtyř vítězů dětské básnické soutěže pořádané Městskou knihovnou v Reykjavíku, jak faráře informovala tchyně. Napsala tu básničku po transplantaci kostní dřeně, kdy se zdálo, že se vše obrací k lepšímu. Vyjmenovávala v ní všechny věci, které měla v plánu udělat, jakmile se jí vrátí síly. Těžko si dokázal představit méně vhodný text pro tuto příležitost. Aldís s ním souhlasila, i když ne slovy. Prostě se uzavřela do sebe a rozplakala se. Když farář konečně usoudil, že už má materiálu dost, a rozloučil se, ještě stále ronila slzy.

Aldísina ramena se nyní chvěla stejně jako tehdy. Vzlykala stále silněji, až se jí třásly nemyté vlasy. Bodlo ho u srdce a musel zatnout zuby, aby zadržel křik, který se z něho zoufale dral ven. Ne že by chtěl přítomné ušetřit, jen se bál, že kdyby začal křičet, nedokázal by přestat.

Rögnvaldur zavřel oči a po tvářích mu stekly dvě těžké slzy. Místo toho, aby se rozplakal, jak si jeho srdce

přálo, hlasitě si odkašlal a narovnal ramena. Nemohl se sesypat. Musel tu být pro Aldís. Chtěl ji vzít za ruku, až půjdou za rakví s květinami ven z kostela, ale to by nedokázal, kdyby sám potřeboval oporu. Dnes musel být silný. Musel být silný i zítra. A den poté. Život se neúprosně řtil dál; jako vlak, který se nestará o to, kdo se mu připlete do cesty, a vleče ho s sebou, víc mrtvého než živého. Jako jeho a jeho ženu.

Od té doby, co Íris zemřela, zaháněl zármutek posedlým přemýšlením o tom, kdo mohl jejich dceru nakazit. Žádné jiné myšlenky nefungovaly tak dobře. Rögnvaldur se v lavici otočil a prohlédl si zaplněný kostel. Když se lidem zahleděl do tváře, většina sklopila oči. Byli tam příbuzní, blízcí i vzdálení, přátelé a známí, několik kolegů z práce, pár lidí z nemocničního personálu, sousedé a tu a tam tváře, které poznával, ale neuměl je zařadit. Předpokládal, že ti vzadu, jejichž tváře už nedokázal rozeznat, jsou podobně namíchaní. S velkou pravděpodobností se mezi těmi, kdo tu dnes sedí, skrývá onen viník. Jeho dcera se zase s tolika lidmi nestýkala.

Aldís si odkašlala a Rögnvaldur se znovu otočil čelem ke vchodu. Byl si přitom docela jistý, že všichni lidé za ním si s úlevou oddechli. Nikdo se nechtěl setkat s pohledem otce, který právě přišel o dítě. Nejvíc se muselo ulevit tomu šířiteli nákazy – pokud byl přítomen.

Nemocnice jim neposkytla žádné informace. Když dceru přijali se spalničkami, vyptával se na to Rögnvaldur všech možných zaměstnanců. Odpovídali vždy stejně. Nevěděli o tom, že by se na Islandu v současnosti vyskytl další případ spalniček. Na Ředitelství pro správu zdravotnictví doputovala pouze jedna zpráva, ale ta při-

šla ze zahraničí a nebyla považována za hodnověrnou. Jednalo se o žádost o nemocenskou od zahraničního dělníka, který opustil zemi. Tvrdil, že během pobytu na Islandu onemocněl spalničkami. Lékař, který tuto informaci Rögnavldurovi prozradil, dodal, že případ zamítli jako pokus o podvod s dávkami.

Na Ředitelství pro správu zdravotnictví narazil na zeď. Řekli mu, že nákazu prošetří, ale i kdyby zjistili její původ, výsledky mu nesdělí. Žádný vyšetřovací orgán nehodlal jemu a jeho ženě předat jméno osoby, která jejich dceru nakazila a zabila. To jim pověděl úředník, který se u nich doma zastavil a vyslechl je. Byl to jednostranný rozhovor: úředník kladl otázky a oni museli odpovídat.

Po Írisině smrti si Rögnavldur sedl k počítači. Najít potřebné informace netrvalo dlouho. Spalničky způsobuje vysoce nakažlivý virus, který se přenáší vzduchem kapénkami a usazuje se v nosní dutině a krku oběti. Pokud nakažený kýchne nebo zakašle, dokáže virus bez hostitele přežít dvě hodiny na povrchu nebo ve vzduchu uzavřené místnosti. Člověk, který nemá imunitu, jeden až dva týdny po nákaze onemocní. O tři až pět dní později se objeví vyrážka. Nakazit další lidi může hostitel už čtyři dny před objevením vyrážky a infekční zůstává celkem osm dní.

To se přesně shodovalo s obdobím, na které se muž z Ředitelství pro správu zdravotnictví vyptával nejvíc. Kde s Íris byli a s kým se setkala během těch dvou týdnů, než onemocněla? Nahlásili všechno, co se jim vybavilo, i když moc času venku netrávili, protože Íris se stranila lidí. Navštívila svou stejně starou sestřenici, ale tam nikdo nemocný nebyl. Šli na krátkou procházku k moři,

ale nepotkali nikoho, kdo by kýchal nebo vypadal jinak nemocně. Byli na místním dětském hřišti, ale žádné další děti tam nebyly, protože všechny byly ve škole nebo ve školce. Dvakrát ji vzali do nemocnice na kontrolu, ale drželi ji odděleně od ostatních pacientů. Kromě toho se párkrát projeli autem, koupili si zmrzlinu a kochali se výhledem na moře nebo hory. Na nic jiného si nevzpomněli, protože Íris po léčbě musela dodržovat klidný a opatrný režim. Nechodili s ní do obchodů, do kina, divadla, na koupaliště ani na sportovní utkání. Protože měla narušený imunitní systém, musela se co nejvíc chránit.

Nenapadlo je nic, co by vysvětlilo, jak se nakazila. Aspoň zatím. Možná se na to nikdy nepříjde. Možná byl přenašečem turista, který opustil zemi předtím, než se na něm onemocnění projevilo. Až na to, že žádného turistu nepotkali. Ani žádné zahraniční dělníky. V jejich domě ani nikde jinde, kde se Íris ocitla, neprobíhaly žádné stavební práce.

Farář odříkal modlitbu Páně, ale Rögnvaldur ji neslyšel. Vzpomínal na Írisino narození a na okamžik, kdy ji položili do náruče vyčerpané matky. Byla celá ulepená a zakrvácená, zabalená do něčeho bílého, se zaťatými pěstičkami, ústy dokořán a pevně zavřenýma očima. On i Aldís plakali, ale byly to úplně jiné slzy než ty, které ronili teď.

Vzpomněl si na ten obrovský pocit odpovědnosti a slib, který si dal: že dokud bude dýchat, nedopustí, aby se matce a dceři stalo něco zlého. Po létech plných útrap se konečně dočkali vytouženého dítěte. Chtěl udělat všechno pro to, aby jeho dcera měla snadný život. A vida, co se stalo – selhal, když na tom nejvíc záleželo.

Další hymnus. Pak se slova opět ujal farář. Odříkal standardní text, který má připomenout konec i nový začátek. Skličující slova, pokud člověk není věřící a nevěří třetímu řádku.

Prach jsi

a v prach se obrátíš

a z prachu znovu povstaneš.

Rögnvaldur neplakal. Místo toho mu srdce jako pěst sevřel nezvladatelný vztek. Takhle to nemohl nechat. Chtěl se pomstít. Na tom jediném teď záleželo. A bylo mu jedno, co se s ním stane, až to udělá.

Současnost

2. KAPITOLA

PONDĚLÍ

Erla vybouleným kulatým břichem narazila do hrany Huldarova stolu, čímž vyvolala vlnobití v hrnku se studenou kávou a uvedla do pohybu tužku, která se dokutálela až ke klávesnici. Nebylo to poprvé, co měla kolizi s kancelářským nábytkem, protože se zjevně nehodlala přizpůsobovat dočasné změně tvaru svého těla. Nic ve výšce pupku nebylo v bezpečí: hrany stolů, zárubně dveří, tiskárny, police, opěradla židlí – to všechno se jí pletlo do cesty. Ale Huldar a jeho kolegové z oddělení taktně přivírali oči, i když si nemohli nevšimnout vytrčeného břicha, které se objevilo dřív než Erla pokaždé, když vycházela zpoza rohu. Kromě toho se ale ostatním těhotným ženám, které Huldar znal, v ničem nepodobala. Těhotenská břicha jeho pěti sester se odule nafukovala, jako by uvázly uprostřed obřího gymnastického míče. Zato Erla vypadala, jako by si každé ráno strčila pod svetr míč, který se postupně zvětšoval, nejprve do velikosti házenkářského, pak fotbalového a teď nafukovacího. Při pohledu zezadu byla úplně stejná jako předtím. Pokud člověk přehlédl její těhotenské břicho, vypadala stále stejně jako štíhlá maratonská běžkyně –

nebo by tak vypadala, kdyby měla přes hlavu přetažený pytel.

Protože ji prozradil obličej. Povislé temné kruhy vytvářely dojem, že její oči visí ve dvojici houpacích sítí. Její pleť byla posetá skvrnami a krátké vlasy suché a zplihle připláclé k hlavě. Některé ženy během těhotenství rozkvetou. A některé ne.

Huldar netušil, v jaké fázi těhotenství Erla je, ale předpokládal, že se musí každým dnem rozsypat. Několikrát se jí pokusil zeptat, ale dočkal se vyhýbavé odpovědi. Přestál s tím, když na něho vyjela a obvinila ho, že se nemůže dočkat, až se usadí na jejím vyhrátém místečku. Huldar ve skutečnosti o pozici šéfa oddělení, kterou kdysi také zastával, vůbec nestál. Zrovna ona by to měla dobře vědět.

Netušil ani to, kdo je otcem. Zeptal se dvakrát a po každé dostal stejnou odpověď: *Toho neznáš*. Její chování ho od další diskuse odradilo. Netušil, jestli Erla s někým žije. Ale kdyby si měl vsadit, řekl by, že se chystá stát se svobodnou matkou. Na rozdíl od členů oddělení, kteří s někým žili, ji nikdo nesháněl, když zůstala v práci dlouho do noci. A nedávno se objevila v práci s toaletním papírem čouhajícím z nohavice. Kdyby s někým žila, určitě by ji na to včas upozornil.

„Máš čas?“ Její hlas zněl napjatě, prozrazoval únavu a bezesné noci. Huldarovy sestry si na podobné potíže často stěžovaly: nedostatek spánku, únava, oteklé nohy a neustálé chození na záchod. Zplodit dítě bylo jistě zábavné, ale to, co následovalo, už tak skvěle neznělo. Říkal si, že ptáci si vymysleli mnohem lepší způsob. Kdyby Erla mohla snést vajíčko a strčit ho na devět měsíců do trouby na nízkou teplotu, stála by teď tady stejně čilá jako v den plození.

Huldar měl radost, že může utéct od počítače, a odstrčil se od stolu tak prudce, až převrátil židli na police za sebou. „Mám čas, jsem volný jako pták.“ Doufal, že to bude znamenat výlet ven na čerstvý vzduch. Oči ho bolely od zírání na obrazovku a od zbytečného svícení. V rámci nové ekologické politiky policie nedávno nainstalovala inteligentní systém osvětlení. Mělo fungovat automaticky, ale projektantovi se nějakým zázrakem podařilo zajistit, že svítilo vždycky naprosto špatně. Většina starších členů oddělení to vyřešila tím, že si z domova přinesli stolní lampy, aby na práci vůbec viděli. Přineslo to nižší úsporu energie, než s jakou policie počítala, a globální oteplování dál čile pokračovalo.

Erla pohlédla na prázdné pracovní místo vedle Huldara. „Kde je Gudlaugur?“

„Dostal pozvánku na školení. Kurz kulturní citlivosti nebo tak něco.“ Huldar se připravil na přívál nadávek.

Erla ale jen přikývla a přešla rovnou k věci. „Zrovna ke mně přepojili hovor, kterej směřoval na ústřednu, ale omylem skončil u mě. Je to asi jen blbost, ale potřebuju se provětrat, tak jsem po tom skočila. Nechceš jít se mnou zjistit, jestli na tom něco je, nebo jestli to jsou zas jen kraviny, který nás připraví o čas?“

Těhotenstvím se její jazyk nijak neuhladil, ale příležitost zanedávat si na školení, kterého se právě účastnil Gudlaugur, teď Erla kupodivu nevyužila. Huldara by nepřekvapilo, kdyby její dítě klelo jako námořník, hned jak vykoukne z dělohy. „Jdu do toho,“ souhlasil. „O co jde?“

„Opuštěný auto. Nějaká ženská volala, že jí blokuje příjezdovou cestu. Od sobotní noci s ním nikdo nehnul, tak ho chce nechat odtáhnout.“

„A proč nezavolala odtahovku?“

„Plácala nesmysly o tom, že auto nějak souvisí s organizovaným zločinem, a trvala na tom, že to musí prošetřit policie.“

„Cože? Jak na to přišla?“

„Prej dovnitř nakoukla oknem a je zaneřáděný odpadkama. Dokonce viděla injekční stříkačku. A tak ji napadlo, že v tom může být zločinecký gang. Ale samozřejmě to je jen pitomá záminka: má strach, že by jí odtah naučtovali.“

„Máš značku?“

„Jo. Auto je registrované na Bríet Hannesdóttir. Laborantka. Nevypadá to na šéfkou mezinárodního zločinu.“ Erla přešlápla a zatvářila se netrpělivě. „Zkoušela jsem její mobil, ale je vypnutý. Jdeš, nebo ne?“

„Jo. Rozhodně jdu.“

Erla opustila Huldara a vydala se pro klíčky od auta a bundu. S nakupováním nového a většího oblečení se neobtěžovala, vystačila si se svou starou služební policejní bundou. Tím pádem ji nedokázala zapnout a těhotenské břicho tak bylo ještě nápadnější, pokud to vůbec bylo možné.

Huldar si oblékl vlastní bundu a setkal se s Erlou u východu. Odtud sešli po schodech na parkoviště, i když Huldar by kvůli Erle považoval za rozumnější jet výtahem. Ale ona chodila po schodech nahoru i dolů od chvíle, kdy nastoupila k policii, a s typickou zatvrzelostí se svého zvyku nehodlala vzdát ani dočasně. Na druhou stranu to možná bylo rozumné, protože měnit zvyky nemusí být vždy k lepšímu. Dokonce ani drobnosti. Kdyby se Erla někdy trochu uvolnila, možná by zjistila, jak je to příjemné, a už nikdy by nezískala zpátky svou starou

jiskru – tu, která ji udržovala v permanentním stresu a nabitou energií.

„Mám řídit?“ Huldar natáhl ruku pro klíčky od auta, protože vážně pochyboval, že Erla ve svém současném stavu dosáhne na volant. Vysloužil si znechucené odfrknutí.

„Dokážu řídit, Huldare. Jsem těhotná, ne nemocná nebo postižená.“ Propalovala ho zuřivým pohledem přes střechu neoznačeného policejního auta. „Jak se asi podle tebe ráno dostanu do práce? Na skútru?“

Huldar nastoupil a zavřel dveře. Když člověk nemá po ruce chytrou odpověď, je lepší držet jazyk za zuby. Cokoli jiného byl s Erlou recept na problémy. A pořád ještě existovala šance, že tenhle výlet bude docela příjemný.

Erla si musela odsunout sedadlo, aby se vtěsnala za volant. Zatímco zápasila s posuvným mechanismem, Huldar se taktně díval ven okýnkem na straně spolujezdce. Díky tomu se uklidnila a napětí trochu opadlo. Nebavili se o ničem, co by Huldar chtěl vědět, jako například kdy má porodit, kdo je otcem dítěte nebo kdo ji zastoupí, až bude na mateřské dovolené. Místo toho probírali počasí a politiku. O tom jediném byla Erla ochotná se bavit.

Na místo dorazili za chvíli. Kromě teenagera, který se ploužil po přechodu pro chodce zabraný do telefonu, a zúžení jízdních pruhů kvůli pracím na silnici je nic nezdrželo. Provoz byl stále poměrně slabý a adresa, kterou hledali, se nacházela v nedaleké čtvrti vybudované v poválečném období. Řidiči, které potkávali, nijak nespěchali, aby stihli zelenou. Jiné to bude na zpáteční cestě, až se dostanou do dopravní špičky. Ale pojedou

do centra, zatímco většina lidí bude mířit na předměstí. Huldar přemýšlel o tom, že doprava v Reykjavíku se chová jako příliv a odliv, ráno proudí do města a o osm hodin později zase ven.

„Tohle je to auto.“ Erla ukázala na bílou škodovku, která byla nápadně špatně zaparkovaná. Nebýt jí, člověk by si pomyslel, že v ulici bydlí samí učitelé z autoškoly. Všechna ostatní auta stála dokonale vyrovnaná a přiměřeně blízko obrubníku. Nikdo neparkoval v blízkosti požárních hydrantů a mezi jednotlivými vozy zůstaly slušné rozestupy. Pouze malá bílá škodovka byla nalepená na auto před sebou, takže mezi nárazníky zbyla mezera sotva na šířku prstu. Řidič ignoroval vyznačená místa a nechal ji částečně blokovat příjezdovou cestu a vyčnívat do silnice. Huldara evidentně ledabylé řízení zaujalo. „Vsadil bych se, že když ten chlápek parkoval, byl namol.“

„Ženská, ne chlap. Nezapomínej, že to auto je registrované na ženu.“ Erla se obratně vmáčkla na volné místo na druhé straně blokové příjezdové cesty. „Ale souhlasím. To by taky mohlo vysvětlovat, proč si pro auto nepřišla. Možná si nepamatuje, kde ho nechala.“

Huldar vystoupil, zhluboka se nadechl svěžího mrazivého vzduchu a okamžitě dostal chuť na cigaretu. Z ohleduplnosti ke své těhotné kolegyni se rozhodl ji potlačit. Ať se snažil kouř vyfukovat jakýmkoli směrem, stejně si vždycky našel nejbližšího nekuřáka. Dokonce i proti větru. A tak místo toho, aby si zapálil, využil čas, který Erla potřebovala, aby se vysoukala zpoza volantů, k průzkumu okolí.

Prohlédl si dům ženy, která auto nahlásila. Byl malý, s podkrovím a se střechou z vlnitého plechu, stejně jako

ostatní domy ve čtvrti. Od dvou sousedních, které stály nalepené těsně u něho, ho oddělovaly stísněné zahrady. Skrz holé větve bříz, lemujících okraje pozemků, viděl domy z další ulice.

Huldar měl tuhle část města, známou jako „malá rezidenční čtvrť“, odjakživa rád. V poválečném období, kdy tu vyrostla, byl velký nedostatek bytů stejně jako teď, a tak město vyhradilo oblast maličkých parcel, kde si lidé mohli sami postavit vlastní dům. Vláda nechala navrhnout plány, zbudovala ulice a zavedla potrubí a pak šťastným majitelům parcel v podstatě vrazila do rukou rýče a dala jim zelenou. Huldarovi se představa, jak všechny tyhle rodiny ve volném čase dřou, aby měly střechu nad hlavou, zdála geniální. Přál si, aby s něčím podobným vyrukovali i při řešení současné bytové krize. Kdyby k tomu došlo, stál by se svým nářadím první ve frontě. Ne nutně proto, aby získal byt pro sebe, ale aby se zapojil a pomohl. Zatloukal by hřebíky do prken, kopal příkopy, vozil stavební materiál. Těžké fyzické práci, která má smysl, se nic nevyrovná.

Erla neztrácela čas rozhlížením ani úvahami o historii čtvrti. Zamířila rovnou k autu a sklonila se, aby nahlédla do okýnka u řidiče. „Je v něm bordel. Aspoň tohle si ta ženská nevymyslela. Ale injekční stříkačky nevidím.“

Huldar se k ní připojil a nakoukl dovnitř okny vpředu i vzadu. Nechal si pro sebe, co mu okamžitě vytanulo na mysli a týkalo se žen a nepořádku. Podle jeho názoru byla většina žen od přírody nepořádná a nejjasnějším důkazem byl stav jejich auta a koupelny. Ve škodovce nebyl o moc větší nepořádek než v autech, která patřila ženám z jeho života – ale když o tom trochu popřemýšlel, tohle přece jenom vypadalo jinak. Nebyl to obvyklý

nános obalů, igelitových tašek, potrhaných časopisů, gumíček do vlasů a prázdných láhví od koly.

„Neleží támhle kabelka?“ Huldar přešel na druhou stranu, aby lépe viděl. „Tady na podlaze, na straně spolujezdce.“

Erla došla k němu a nakoukla dovnitř. „Ta černá věc?“ „Jo.“

Erla se narovнала, přitiskla si ruce na bedra a ušklíb-la se. „Rozhodně je to kabelka. Nechápu, že ji hodila do toho bordelu na podlaze. Možná nechtěla, aby si jí všimli kolemjdoucí. Nebo byla tak opilá, že se netrefila na sedadlo spolujezdce, když ji odkládala.“

Huldar se stále díval dovnitř oknem. Všiml si, že zpět-né zrcátko je nakřivo. Možná si ho žena natočila, aby si zkontrolovala obličej, než vystoupila z auta. Sám to několikrát udělal, když neměl zrcátko ve sluneční clo-ně. Ale vždycky ho vrátil do původní polohy. A také mu připadalo, že zrcátko je hrozně špinavé. Ten, kdo by se v něm zhlížel, by si ani nevšiml, že má monokly a chybí mu oba přední zuby. Jako by po něm někdo něco rozma-zal špinavým hadrem. Při pečlivějším pohledu se zdálo, že další části auta někdo otřel stejným hadrem. Palubní deska byla podobně upatlaná a pokrytá tmavými šmou-hami. Žena, které auto patří, musí být napůl slepá, jestli si myslela, že ho tímhle vylepšila. Nebo použila špatný čisticí prostředek, kterým všechno jen zhoršila.

Huldar zaznamenal další nesrovnalost. „Auto je ode-mčené, Erlo. Klíčky jsou v zapalování.“ Ustoupil o krok vzad. Stejně jako ostatní auta ve městě byla i škodovka špinavá od sněhové břechky a posypového materiálu, což byla nevyhnutelná nevýhoda zimního ježdění. Ale kli-ku dveří a její bezprostřední okolí někdo očistil. Huldar

obešel vůz. Totéž platilo o dveřích u řidiče a o kufru, zatímco klik obou zadních dveří se nikdo nedotkl.

Erla pochopila, co tím sleduje. „Není to další důkaz toho, že řídila opilá? Zapomněla klíčky v zapalování a kabelku na podlaze. Opilci neuvažují logicky. Možná si myslela, že by ji mohly prozradit otisky prstů, a tak otřela kliky dveří. Možná i volant. Ale vzhledem k tomu, že její otisky budou v celém autě, musela být úplně na šrot, když udělala něco tak nesmyslného.“

„Chceš říct, že to nakonec nebude souviset s mezinárodním organizovaným gangem?“ Huldar se ušklíbl. „Škoda.“

Erla si ho nevšímala. Vytáhla telefon a ještě jednou se pokusila spojit s majitelkou. V tu chvíli se ve vchodových dveřích domku objevila žena. Když je zdravila, neusmívala se, ale ani se nemračila. Byla drobná a navzdory mladistvému obličejí zřejmě v důchodovém věku. Prozrazovaly ji hrbolaté žíly na ruce a silně prořídlé obarvené vlasy. Stejně jako mnoho jiných se snažila jejich řídkost zamaskovat tím, že si je fénovala do nadýchaného drdolu, ale nikoho tím neoklamala. V ledovém zimním vzduchu si založila paže na hrudníku. „Co s tím uděláte? Neodtáhnete ho?“ Následovala litanie stížností na to, že firma, která rozkopala vodovodní potrubí v ulici, ve všední dny neustále blokuje parkovací místa, městský úřad málo odklízí sněh ze silnice a jí stále chodí noviny zdarma, i když je už dávno zrušila. Žena zjevně věřila, že policie má takovou moc, že dokáže všechny tyto strasti vyřešit.

Huldar ji zdvořile požádal, aby se vrátila dovnitř, než tady skončí, a slíbil jí, že u ní před odchodem zazvoní. Zřejmě ji nepřesvědčil, protože téměř okamžitě vykoukla z okna s výhledem na příjezdovou cestu. Nepřicháze-

lo v úvahu, že by unikli nepozorovaně. Ne že by chtěli. Nebo aspoň on. Za Erlu mluvit nemohl.

Zatímco Erla telefonovala, Huldar se rozhodl odejít kousek stranou, aby si zakouřil, a dával pozor, aby stál v dostatečné vzdálenosti od Erly i mimo dohled ostražitých ženy v okně. Hádal, že by ji jeho chování znechutilo.

Mezitímco si vychutnával cigaretu, uvažoval, co mohlo předcházet opuštění auta. Otřené kliky dveří mu do představy opilého řidiče vůbec nezapadaly. Dokázal pochopit, že tam někdo nechal kabelku, klíče a otočené zrcátko, ale nedávalo mu smysl, proč by si opilá žena dala práci s čištěním klik u dveří, a už vůbec ne té od kufru. I kdyby se jí v hlavě vylíhl nějaký zmatený nápad a chtěla se zbavit důkazů o řízení pod vlivem alkoholu, pořád mu nešlo na rozum, jakou roli by v tom mohl hrát kufr.

Než típl cigaretu, stále neměl řešení.

Erla si právě strkala telefon zpátky do kapsy, když se k ní vrátil. Majitelka škodovky nebrala pevnou linku a mobil měla vypnutý. Podle policejního informačního systému nikdy nedostala pokutu za dopravní přestupek ani ji nesebrali za opilost na veřejnosti. Ale i spořádání občané dokážou pod vlivem alkoholu dělat hlouposti.

„Navrhuju, abychom auto vyfotili, kdybychom to později potřebovali,“ řekl Huldar. „Pak ho přeparkuju, klíčky vezmeme s sebou a všichni budou spokojení. Kromě majitelky, která si bude muset klíčky vyzvednout na stanici.“ Ukázal na prázdné místo před autem, u kterého stála namáčkнутá bílá škodovka. „Samozřejmě nebudeme moct dokázat, že řídila pod vlivem, ale dostatečný trest pro ni bude už to, že nám bude muset podat vysvětlení.“

Erla se ušklíbla. „Jo. To je asi nejlepší nápad. Když ho necháme odtáhnout, budeme muset čekat na odtahovku

a pak vyplňovat spoustu formulářů. A můžeš se vsadit, že by si majitelka stěžovala a protestovala, že to má platit. Mám dost starostí i bez takových kravin. Nehledě na to, že bych jen těžko vysvětlovala, proč jsem se to rozhodla řešit osobně. V popisu práce nemám nic o tom, že bych byla zodpovědná za špatně zaparkovaná auta.“

Huldar na nic nečekal. Ani on nechtěl skončit zavalený stížnostmi. Otevřel dveře škodovky, pak nastoupil a musel si posunout sedadlo dozadu. Nepřekvapilo ho to. Byl vysoký a auto patřilo ženě, která ho pravděpodobně řídila jako poslední.

Zavřel dveře a sáhl na klíčky, aby nastartoval motor.

Ale jakmile se připravil o přísun čerstvého vzduchu, ucítil známý zápach – kovový pach krve, mnohem silnější, než aby pocházel z krvácení z nosu nebo drobného škrábnutí. Okamžitě pustil volant a klíče, přetáhl si rukáv přes levou ruku, otevřel dveře a vystoupil. Než je zase zabouchl, vylovil z kapsy bundy pár latexových rukavic, navlékl si je a sehnul se k tlačítku pod palubní deskou, aby otevřel zavazadlový prostor. Pod bedlivým dohledem ženy v okně se naklonil k Erle a něco jí pošeptal do ucha.

Její výraz ztvrdl a přikývla, aby dala najevo, že rozumí. Došli k zadní části auta, Huldar zvedl dveře kufru a vypustil ven silný pach krve. Ale místo mrtvoly nebo těžce zraněného člověka, jak se obával, našli v kufru jen několik černých pytlů na odpadky. Tělo v nich být nemohlo, na to byly příliš malé. Oba vydechli úlevou.

Mechanismus dveří kufru byl rozbitý a nedržel otevřený, takže je Huldar musel přidržovat, zatímco si prohlíželi pytle. „Podle mě to bude zvěřina – bělokur nebo sob.“

„Nebo maso z porouchanýho mrazáku. Kriste, taky cítíš zvratky?“ Erla udělala krok vzad a znechuceně vydechla. „Představ si, jak by to smrdělo v létě.“ Natáhla si latexové rukavice, pak se sehnula k pytlům, našla jeden otevřený a nahlédla dovnitř. Ukázalo se, že neobsahuje ani zvěřinu, ani jídlo z rozbitého mrazáku.

Rychle stáhla ruku a ustoupila a Huldar okamžitě pustil dveře kufru.

Erla si povzdechla. „Radši zavolám posily.“

Stáli vedle sebe, opírali se o plot a čekali na tým. „Co řekneš, až se zeptají, proč jsme sem jeli?“ Huldar věděl, že se s tím bude muset vypořádat Erla, ne on. Konec konců, ona je šéfka.

„Prostě doufám, že se mě nikdo nezeptá. Musím řešit milion jiných věcí. Ale jestli se budou ptát, řeknu, že jsem se potřebovala nadýchat čerstvého vzduchu. Je to pravda a pochybuju, že to za daných okolností bude někdo komentovat.“ Erla se odmlčela. Slunce, které při jejich příjezdu stálo nízko na obloze, teď zmizelo za nedalekými domy a díky soumraku nebyly kruhy pod jejíma očima tak nápadné. Tvářila se jako někdo, kdo je smířený s tím, co přijde.

Oba chvíli mlčeli a přemýšleli o autě. Úplně obyčejná bílá škodovka se zdaleka ne obyčejným nákladem v kufru. Když teď věděli, co je uvnitř, bylo těžké se na ni dívat. Huldar odvrátil zrak a raději se zahleděl do ulice a na řady domů. Vzhledem k jejich malým rozměrům jich tu stálo nezvykle mnoho a kriminálka bude mít co dělat, aby je všechny obešla. A soudě podle počtu aut, která tu přes den parkovala, budou místní obyvatelé většinou postarší lidé, kteří v sobotu pozdě večer pravděpodobně

nechodí ven. Takže auto mohlo na své netradiční parkovací místo dorazit nepozorovaně.

Erla přerušila družné mlčení. „A co ty, Huldare? Nepřemýšlíš někdy o tom, že bys to zabalil a našel si něco jinýho?“

Huldar zíral na oplocený výkop na konci ulice, kde opravovali vodovodní potrubí, na ošuntělou mobilní buňku a žluté bagry, které stály vedle ní. Nemohl popřít, že má chuť vyhrnout si rukávy a pustit se do práce. Ale byla to podobná touha jako vlna nostalgie, která ho zaplavila, když přemítal o historii čtvrti. Jedna věc byla snít, druhá to opravdu udělat. Kdyby se zase vrátil k práci se dřevem, brzy by se mu po kriminálce zastesklo. „Někdy bych se chtěl k truhlářině zase vrátit,“ přiznal, „ale ne na plný úvazek. Možná jako přivýdělek.“ Podíval se na Erlu a usmál se. „A co ty?“

Erla si založila ruce na hrudi. „Já? Co jinýho bych mohla dělat? Zdobit dorty?“

Huldar si to nedokázal představit. Aspoň ne dorty pro běžné příležitosti. Možná na rozlučku se svobodou, ale rozhodně ne na křtiny, biřmování nebo svatbu.

„Být polda je to jediný, co umím. A nechci dělat nic jinýho.“

„Paráda, aspoň můžeš být spokojená, že máš tu pravou práci.“ Jenomže když se na Erlu podíval, viděl, že není. Potlačil nutkání do ní dobromyslně šťouchnout. Erla měla strach, že nedokáže sloučit práci u policie a roli svobodné matky. Práce na směny, dlouhá pracovní doba, velký stres. Nepocházela z Reykjavíku, takže ani neměla poblíž někoho z rodiny, kdo by jí pomohl.

Než ho napadlo něco, čím by ji povzbudil, dorazily posily.

3. KAPITOLA

PONDĚLNÍ VEČER

Byla to tak typická ložnice svobodného muže, že by mohla být vystřižená z reklamy na nábytek. Samé tmavé odstíny a nepřímé osvětlení. Velká postel s tvrdou matrací. Malá lesklá jasně červená lednička, nejspíš určená na pivo. Věšák na šaty a masivní komoda. Objemné tmavohnědé kožené křeslo, záměrně poničené při výrobě tak, aby vypadalo, jako by pocházelo z loveckého zámečku na Skotské vysočině. Na stěnách visely zarámované fotografie ze světa mezinárodního sportu a lebka zvířete s impozantními rohy na dřevěné desce. Pravděpodobně se dodávala společně s křeslem. A aby toho snobismu nebylo málo, v jednom rohu stála opřená dvě dřevěná vesla, jako by se byt nacházel v Benátkách a majitel všude cestoval v gondole.

Což nemohlo být dál od pravdy. Majitel bytu se právě teď nikam nechystal, protože seděl ve vězeňské cele. V době, kdy byl mimo společnost, si Freyja jeho byt pronajímala i s vnitřním vybavením, ke kterému patřil také domácí mazlíček: tlustá krajta, jejíž hnědé zbarvení ladilo s vybavením ložnice. Bylo docela dobře možné, že

člověk zodpovědný za design interiéru ho vybíral tak, aby ladil se zvířetem.

Mohutné čelo obrovské postele rytmicky naráželo do zdi. Byla vyrobená z repasovaného dřeva a nepochybně stála celé jmění, ale ve skutečnosti zas tak pevná nebyla – přinejmenším šrouby by potřebovaly dotáhnout – a čelo se uvolňovalo. Příště si Huldar bude muset s sebou vzít bednu s nářadím. Postel patřila uvězněnému majiteli, takže by ji neměli zničit. Huldar si nedokázal představit, jak by to Freyja svému domácímu vysvětlila. Byla od přírody prudérní, ale naštěstí dokázala tenhle povahový rys nechat za dveřmi ložnice.

Tok myšlenek ho připravil o soustředění a přiměl ho zpomalit zběsilý rytmus. Protože se to nestalo ani zdaleka poprvé, věděl, co přijde, a snažil se ze všech sil držet na uzdě, ale když Freyja začala sténat, byl ztracený. Jeho mysl se vyprázdnila a na několik krátkých vteřin se cítil mnohem lépe, než si zasloužil. Soudě podle jejího blaženého výrazu to Freyja vnímala stejně.

Huldar na ní zůstal nehybně ležet a snažil se popadnout dech. Pak se překulil na záda, i když to bylo to poslední, na co měl chuť. Neměl na vybranou. Jeho tělo se chystalo bezmocně zhroutit a on se bál, že ji rozdrtí – ne že by vypadala, že kvůli jeho váze trpí nějakým nepohodlím.

S Freyjou se vídali často, i když většinou na mnohem bratrsko-sesterštější bázi než právě teď. Společně došli k závěru, že jim to lépe klapě jako přátelům než jako páru, a toho se drželi. Většinou. Bylo to tak lepší. On měl rád fotbal a kempování, ona koncertní sály a hotely. Dokonce mu navrhla, aby vyzkoušel Tinder, a pak se smála jeho pokusům najít si tam partnerku. Pobavila ji